

двата реда дървета, се прострѣла отъ сѣверъ къмъ югъ една синевата ивица отъ небето, позлатена съ слънцето. Файтова хвърчеше и изгледа отъ двѣтѣ страни често се мѣняваше, тукъ таме се виждаше ту некая ливадка съ пожълтѣла трѣва, ту ожъгната нива съ сгазена стрѣнъ, ту врѣжщъ кукурувъ, ту лозе. Всичко това не ми обръщаше никакво внимание, азъ бѣхъ равнодушенъ за вѣнчания миръ и дълбоко вдаденъ въ онова, което оставаше да се извърши, и което бѣ смѣтно и неопредѣлено. Тѣй стигнахъ до казармитѣ и намѣрихъ войницитѣ отъ Струмския полкъ както се казва „всѣкждѣ и никждѣ“, непрѣдставляюща нищо друго, освѣнъ печални остатки отъ една съвършено разбита армия. готова да сложи оржжието прѣдъ първия неприятелски кавалеристъ. На отдѣлни купчинки тѣ стоехъ около съставенитѣ въ рогачи пушки, а голѣма частъ отъ тѣхъ стоехъ въ ближайшата, до казарменния плацъ, бахча и лутахъ се като умопсѣркани. Никой отъ тѣхъ като че нemoжеше си даде отчетъ, какво е станжло и най-повече — какво има да стане; мнозина тюхкахъ, а и мнозина плачехъ. . .

По моя заповѣдъ, барабанитѣ замахъ сборъ и войницитѣ скоро се събрахъ на означеното мѣсто. Припомнихъ имъ тогава какво ужасно прѣстѣпление сме извършили и имъ съобщихъ, че Негово Височество е вече въ България и днесъ-утрѣ се очаква да си дойде въ София. Почти всичкитѣ се просълзихъ и горко заплакахъ. . .

Въ това врѣме пристигна и началника на дѣйствуващия срѣщу Струмцитѣ отрядъ, ротмистръ Ботйовъ, придруженъ отъ много офицери и кавалеристи. Той поздрави войницитѣ и бѣднитѣ Струмци нemoжехъ да издържатъ тия погледи